

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Unus Pro Omnibus, Hoc est: Christus Jesus Dei Filius

Ginther, Anton

Augustæ Vindelicorum, 1733

VD18 12431648

§. VII. De zelo animarum in excipiendis confessionibus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45934)

tempore inter turpissima scelera obduruit, emolliri sensit. Finito sermone sacrum Ecclesiastem è vestigio sequitur, in genua provolvitur, sauciam conscientiam aperit, & turpi prostibulo, quod integro secum sexennio circumduxerat, abire iussit Sacrosanctæ Cruci in suæ liberationis gratum mnemosynon pretiosum unionem dono reliquit.

Sed quid hanc peccatricis animæ conversionem præ cæteris commemoro, quæ inter sexcentas una est? Nihil propemodum illi frequentius evenire solebat, quàm, postquam è sacro pulpito singulari prorsus ardore dixerat, ingens pœnitentium multitudo ad sacrum ejus tribunal conflueret, & ingentem fructum ex Verbi Divini declamatione haustum jugi pœnitentis animi dolore testaretur.

§. VII.

De zelo animarum in excipiendis confessionibus.

Sacer Verbi Divini Orator in sacro pulpito leonis, in sacro tribunali agni instar se gerat necesse est: Ibi contra vitia effervesce, hinc mansuescere oportet: ibi locum habet illud Apostoli *Increpa*, hinc *observa*, ibi *importunè* hinc *opportunè*. Secus si faciat, id ipsum evenire solet, quod olim obstetrici Zaræ contigisse sacræ narrant historiæ. Illa Zaræ eductum ex utero materno brachium vinculo occinèd strinxit, *Gen. 38.* unde infantulus manum retrahens primogenituram perdidit. Peccator ille (ita alloquitur Doctissimus Speranza confessorium) mali operis manum educit, tu rigidè stringis: Ille retrahit manum, obmutescit, *Speranz. punct. 25.* dimidiat confessionem, perdit primogenituram.

Verùm absit indiscretus rigor à Venerabili nostro Antonio: noverat sauciæ mentis vulnera blanda mansuetudine oblinire: noverat suavi alloquio arcana animorum expiscari: audiebat omnes patienter, & tum primùm, cum virus omnè evomitum est, malo medicinam ferebat. Paucos dimisit absque seria cordis contritione, alios leni assatu, alios emphatica hortatione ad meliora commovit. Hinc tantum confitentium affluxum ad sese attraxit, ut qui ad Sacrosanctam Crucem peregrinatum venerant, jam non alteri sacerdotum, sed illi soli conscientiæ noxas cuperent aperire. Primis præsertim temporibus, ubi alios sacerdotes, quos capellanos vocant, ad manus nondum habuit, sæpe integros dies, & dimidiâs noctes auditione pœnitentium contumpsit, & quod mirum est, hos Apostolicos labores per sex annos supra quadraginta eo fervore continuavit, ut, si superficialiter tantum computus fiat, intra horum annorum spatium facile ultra

Ginther Unus pro omnibus.

K.kkk

qua-

quater, aut quinquies centena confitentium millia eum constet audisse hunc decumanum laborem illi præ cæteris æstimare noverint, qui sacri tribunalis molestias ab experientia didicerunt.

Illud etiam frequenter observatum est, quod nunquam fuerit hilarior, quàm quò fatigatior: Cùm caput casuum varietate lassatum, & stomachus diuturnis locutionibus exhaustus vix sibi consistenter, tum ille præ lætitiæ cordis gestire visus, & sæpe ad suos sacerdotes coadiutores dicere auditus est: Laboremus Domini mei, & misellas has animas è suis sordibus eruamus!

Et verò singularem prorsus virtutem, ac efficaciam ad commovendos peccatorum animos Dominus Deus illi contulit: uno oculorum obtutu, una voce à vitiis absteruit, ad virtutem traxit. Meminisse hinc juvat illius sceminae, quæ sicut omnem ætatem inter scelera exegit, ita ad mortis confinia adducta nihil minùs, quàm sacram animi expiationem cogitabat. Aderant sacerdotes, hortabantur, rogabant, minas, ac preces ingeminabant; sed frustraneo labore: quippe in silicem obduruit ægra, & obversa ad parietem facie illorum precos conatus frustrabat. Nuntiatum id est Domino Decano, qui è vestigio adest, blandè alloquitur decumbentem, suæ animæ, & imminenti æternitatis commonet: Verùm ægra iterum averso ad parietem vultu nec responsum referre. Hæsit ad hæc, & obstupuit Dei famulus: Mox capillitio apprehensam objurgare, vultumque ad se retorquere cœpit, austera voce inquires: *Ingrata creatura, non vis audire ultima Dei miserentis monita?* Mirum dictu! illa tremere, fixis oculis intueri, quid factu opus esset interrogare, demum ad omnia se paratam offerre. Persoluta exomologesi modico post tempore animam feliciter, uti sperandum est, Deo reddidit, ante mortem facta, se unica voce, & aspectu Domini Decani vehementius, quàm prolixis aliorum monitis, & hortationibus fuisse commotam.

§. VIII.

De Studio Orationis.

HÆ dotes, quas enumeravimus, non natura auspice, sed cælo largitore proveniunt, non de terra, sed de sursum sunt. Imbecilles nimium sunt hominum vires, nisi superna virtute roborentur. Sanctus Rex David quidquid negotiorum arduum aggressus est, non nisi præmissis in cælum suspiriis, precibusque aggressus est. Quid mirum, si difficultates omnes superavit, hostes prostravit, res maximi